

O nošenju križa

Nesti križ na morišče, kraj njegovega »povišanja«, tudi Njemu, Gospodu večnosti, po kaznovalnih navadah Rimljanov, ni bilo prihranjeno. Ali se smemo pritoževati, če življenje in svet tudi nam nalagata križ in trpljenje!? Gospod je nosil križ, ki si ga ni pridobil po Svoji krivdi. Mi pa si sami tešemo svoj križ in trpljenje z napačnim in neumnim stremljenjem.

Dejstvo, da je bil prav križ dopuščen kot sredstvo Gospodovega poveličanja in povišanja, vsebuje globlji pomen, ki ga ima kot večno znamenje Svete, boleče dopolnitve Njegovega dela. Že po svoji zunanji obliki križ je in ostaja večno svarilno znamenje za človeški rod in za vse padle in sojene duhove.

Bruno, ki tvori deblo križa in poteka od spodaj navzgor, kaže Božjega Duha ponižnosti in ljubezni, ki od Zemlje, prispodobe materije in sebičnosti, kaže proti nebu in njegovim Svetim in osrečuj očim zakonom in sferam.

Drugo bruno križa, ki poteka prečno na deblo, pomeni hudobno voljo naše duše, ki izhaja iz velikega Satanovega praduha in je z njim padla in bila z njim obsojena. To bruno poteka v takšni smeri kot zemeljska tla. Zato kaže, da je naša duša s svojo ljubeznijo enako sojena kot hudobni duh materije, duh tiranije in sebičnosti, ki je zagrešil, da je Satan, veliki praduha z vsemi svojimi podduhovi in manjšimi inteligencami, strmoglavil v teman prepada protireda, v noč smrti daleč od Boga.

Še danes ta hudobni, Bogu nasprotujoči duh tiranstva in sebičnosti v nas ustvarja prečno bruno našega križa, ki ga moramo nositi na poti tega našega zemeljskega življenja, šolanja in preizkušenj. Se danes, kakor nekoč, hočemo prekrižati Božjo voljo, ki se glasi: »Ljubi Boga nadvse in svojega bližnjega kot samega sebe!« Mi pa se hočemo tej smeri, ki kaže od Zemlje proti nebu, zoperstaviti s svojim ničnim, sebičnim jazom, hočemo grabiti in si zaradi svojega sebičnega užitka prisvojiti to, kar pripada našemu bližnjemu. Ker pa Božji Sveti red v naše lastno dobro ne more dopustiti tega napačnega stremljenja, si sami tešemo svoje prečno bruno in svoj križ.

Edino Jezus je v Svetem trpljenju nosil križ brez krivde; križ najvišje ljubezni, ponižnosti in potrpljenja.

Večinoma so naše slabosti in strasti vzrok za to, da si moramo naložiti križ trpljenja. Toda tudi tak križ je milost. Naložen nam ni s trdo jezo obsodbe zaradi kazni, temveč v velikem usmiljenju zaradi našega očiščenja in izpopolnitve. In kraj trpljenja naj tudi za nas postane kraj »povišanja«, po katerem pridemo v kraljestvo miru in brezkončne blaženosti v Bogu.

»Križ je prava stiska življenja. Življenje se porazgubi in izhlapi kot eterična kaplja, če v njem ni stiske. Duša, ki ne nosi križa, obnemore in umre in se potem izgubi v noč smrti. Življenjska stiska pa je posoda življenja, v kateri se le-to utrdi, enako kot diamant, ki je tudi samo eterična kapljica v strjeni obliki, četudi ne kaplja življenja. Zato naj si vsak naloži križ na rame in Mi v vsej ljubezni sledi, tako bo večno ohranil svoje življenje. Kdor razvaja svoje življenje, ta ga bo izgubil; kdor pa ga križa in pusti,

da ga Jaz križam, ta ga bo ohranil za vso večnost.

O pravem duhu pri nošenju križa

V VELIKEM JANEZOVEM EVANGELIJU angel poučuje učence o pravem duhu pri nošenju križa: »Vse, kar se godi na Zemlji in na vseh zvezdah, se dogaja samo za dobro ljudi. Zakaj samo v človeku je vzrok in smisel vsega stvarjenja v brezkončnem prostoru.

Če človek tako misli in čuti, bo tudi v vseh stanjih svojega tostranskega preizkusnega življenja svobode in rasti v svojem srcu imel neomajen mir. In Bog ga bo rešil iz vsake stiske in mu bo omogočil najti pot pravega življenja, pot luči in vse resnice.

Kdor pa postane nestrpen in godrnja nad tem ali onim, česar vendar ne more spremeniti in v svoji skrivni jezi pogosto žaljivo razmišlja in govori o pojavih tega sveta, ki so mu zoprni, ta si ne pridobi Božje ljubezni, temveč se vedno bolj oddaljuje od nje. In to človeku ne daje niti zemeljskega in še manj onstranskega miru in blaženosti.

Saj se vendar zgodi vse le po Božji ljubezni za resnični blagor človeka. Če človek to v svojem srcu hvaležno spozna, se tudi vedno bolj približuje Božji ljubezni in redu, kmalu in enostavno preide vanju in zaradi tega v sebi postane nebeško moder in močan.«

Judovo kesanje

Tudi Juda sta njegov padec in trpljenje zaradi razočaranja in kesanja pripeljala do očiščenja. In njegova odkritosrčna bolečina obupa po spoznanju svojega zločina meče blažilno svetlobo na njegovo notranjost in njegovo ravnanje. Oddahnemo si, da je v tem bivanju na Zemlji smel priti vsaj tako daleč, da je spoznal težo svojega zločina, čeravno ne v celotnem, neskončnem obsegu, pa vendarle vsaj v človeku dojemljivi meri.

Toda to, kar je Juda storil nato v svoji veliki sprevrženosti in iz tega izhajajoči slepoti duše, po Božjem redu prav tako ni bilo pravilno.

Najprej je popolnoma brezglavo odhitel k Velikemu svetu, da bi mu vrnil trideset srebrnikov, krvav denar, nagrado za izsleditev zločinca. Ta korak je pač bil znak njegovega kesanja. Visoke tempeljske duhovnike je gotovo zapekla vest, ko so videli odkriti obup skesanega izdajalca. Samo s tem, da je predhodno prejel krvavo plačilo od duhovnikov, se Juda vendar ni pregrešil proti templju, temveč proti Gospodu,

svojemu Bogu in nebeškemu Očetu. In tako bi bilo po Božjem redu pravilno, da bi škodo poravnal tudi pri Gospodu in nebeškem Očetu. In bolje bi bilo, če bi Juda trideset srebrnikov dal kakšnemu revnemu človeku v stiski - enemu od »najmanjših«, o katerih je Gospod govoril: »Kar storite enemu od teh, to ste storili Meni!«

Vedno kadar nam je bilo po Božji milosti dano uvideti krivico, se moramo - taka je Očetova volja - pokesati ne samo v srcu in prositi Boga za odpuščanje, temveč po svojih močeh popraviti škodo, ki jo je kdo utrpel zaradi nas.

»Samo vera«, pravi Gospod, »te ne bo osrečila, temveč dejanje v skladu z lučjo vere. Zato tudi v največji možni meri popravi krivico, ki si jo storil svojim bližnjim, pa ti bodo tvoji grehi odpuščeni. Dokler nekdo ne bo plačal zadnjega krivičnega groša svojim bližnjim, ne bo dosegel Božjega kraljestva! Kjer pa človek ne more več popraviti škode, ki jo je naredil, naj svojo krivdo pred Bogom skesano in zares prizna v svojem srcu, naj Ga prosi odpuščanja in tudi za to, naj On, ki Mu je vse mogoče, popravi oškodovancu storjeno krivico. Tako odkritosrčno prošnjo bo potem Bog zagotovo vedno uslišal in skesanemu, resno mislečemu prosilcu odpustil greh, posebno še, če se bo le-ta trudil, da bi z deli ljubezni za druge popravil, kar bi bil moral popraviti pri tistih, ki jih zanj ni več tu. Dokler pa obstaja priložnost, da bližnjemu storjeno krivico še sam lahko popraviš, ti zgolj dobra volja, kesanje in prošnja pomagajo malo ali nič, ampak edinole dejanje. Šele po njem zaprosi tudi Boga, naj ti oprosti tvoje grehe in Bog ti jih bo tudi odpustil, če si v svojem srcu resnično resno sklenil, da ne boš več grešil in da se tega sklepa tudi držiš po vseh svojih življenjskih močeh, ki so podrejene tvoji svobodni volji.«

Še večja je bila zmota skesanega Jude, ko si je v svoji globoki obupanosti vzel življenje.

[Jakob Lorber](#)
[Križ in krona](#)